

Na język ukraiński przełożyła Walentyna Sobol

Zmory wiosenne

Biegnie dziewczyna lasem. Zieleni się jej czas...
Oto jej włos rozwiany, a oto – szum i las!

Od mrowisk słońce dymi we złotych kurzach – mgłach.
A piersi jej rozpiera majowy, cudny strach!

Śnił się jej dzisiaj w nocy wilkołak w głębi kniej,
I dwaj rycerze zbrojni i aniołowie trzej!

Śnił się jej śpiew i płąsy i wszelki ptak i zwierz!
I miecz i krew i ogień! Sen zbiegła wzdłuż i wszерz!...

A teraz biegnie w jawę, przez las na lasu skraj –
A za nią – Maj drapieżny! Spójrz tylko - tygrys-maj!...

Dziewczyna płonie gniewem... zaciska białą pięść...
A wkoło pachną kwiaty... Szczęście, Boże, kwiatom szczęście!

A wkoło pachną kwiaty, słońcem się dławi źródło!
Purpura - zieleń - złoto! Rozkwitów szaf i bój!

Grzm wiosna! Tętnią żary! Krwawią się gardła róż!
O, szczęście, szczęście, szczęście! Dziś albo nigdy już!...

Dziewczyno, hej, dziewczyno! Zieleni się nam czas!...
Kochałem nieraz - ongi - i dzisiaj jeszcze raz...

Dziewczyno, byłem z tobą w snu jarach, w głębi kniej –
Jam – dwaj rycerze zbrojni i aniołowie trzej !...

Jam – śpiew i płąs zawrotny! Jam wszelki ptak i zwierz!
Ja – miecz i krew i ogień! Sen zbiegłem wzdłuż i wszерz!...

Весняна змора

Біжить дівчина лісом. Час її зелон буя
Коса її в русі розвіяна, за нею сосон шлея

Димить від мурашників сонце у золотистих млах
А груди її розпирас травневий предивний страх!

Приснився вночі вовкулака в гушавині, де бори
І лицарі два озброєні, і ангелів три!

Снився їй спів і танці, і різний птах і звір!
І меч, і кров, і вогонь! Сон зміряла вздовж і вшир!

А зараз біжить наяву, крізь ліс і на лісу край-
За нею – Травень драпіжний! Глянь тільки-но, тигр-розмай!

Дівчина палає гнівом... біліє стиснутий згин
А навколо пахнуть квіти. І Богу, і квітам уклін!

А навколо пахнуть квіти, захинається сонцем ручій
Пурпур-зелень-золото! Розквіту і шал, і бій!

Грім весни! Злото сонця! Троянди криваве чоло
О щастя, щастя, щастя! Сьогодні або ніколи!

Дівчино, гей, дівчино! Зелене розмаєм наш час!
Кохав я не раз- в часи давні- і сьогодні іще раз...

Дівчино, я був із тобою в сну ярах, у хащі борів
То я – два лицарі збройні і ангелів твоїх три

Я – спів і танок нестримний! Я є кожний птах і звір!
Я – меч і кров, і вогонь! Со н зміряв і вздовж і вшир!

Sen zbiegłem, goniąc ciebie, twój wierny tygrys-maj!...
Ja jestem las ten cały – las cały aż po skraj!

***

Taka cisza w ogrodzie, że się jej nie oprze
Żaden szelest, co chętnie taję w niej i ginie.
Czerwieniata wiewiórka skacze po sośninie,
Żółty motyl się chwiewie na złotawym koprze.

Z własnej woli, ze śpiewnym u celu łoskotem
Z jabłoni na murawę spada jabłko białe,
Łamiąc w drodze kolejno gałęzie spróchniałe,
Co w ślad za nim – spóźnione – opadają potem.

Chwytasz owoc, zanurzasz w nim zęby na zwiady
I podajesz mym ustom z miłosnym pośpiechem,
A ja gryzę i chłonę twoich zębów ślady,
Zębów, które niezwłocznie odsłaniasz ze śmiechem.

***

Z dłońmi tak splecionymi, jakbyś, klęcząc, spała,
W niedostępne mym oczom wpatrzona widzenie,
Płaczesz przez sen i wstrząsem wylekłego ciała
Błagasz o nagłą pomoc, o rychłe zbawienie.

Jeszcze płaczu niesytą do piersi cię tulę
A ty goisz się we mnie, niby lgnąca rana,
A ja płacz twój całuję, biodra i kolana
I ramię, i zsuniętą z ramienia koszulę.

Lecz, karmiony ust twoich splakany oddechem,
Nie pytam o treść widzeń. Dopiero z porania
Zadaję ciemną nocą tłumione pytania.
Odpowiadasz bezdalnie – ja słucham z uśmiechem.

Trzy róże

W sąsiedniej studni rdzawi się szczęk wiadra.
W ogrodzie cisza. Na kwiatkach śpią skwary
Spoza zieleni szarzeje płot stary
Skrzy się ku stońcu sęk w płocie i zadra.
O wodę z pluskiem uderzył spód wiadra.

Сон зміряв, тебе доганяючи, твій вірний тигр-розмай
Я є ліс отой цілий – ліс цілий по самий край!

***

Така тиша в садочку, що її не здолає
Жоден шелест, охоче ній тане і гине.
Червоняста білочка скаче по сосніні
Жовтого метелика золотистий кріп гоїдає

З власної волі, з розспіваним лоскотом
На мураву із яблуні падає ябко біле,
Ламаючи по черзі галузки спорохнілі,
Що в слід за ним – спізнiлі – опадають потім.

Хапаєш фрукт, зубами пірнаєш, щоб звідать
Устам моїм подаєш з любовним поспіхом,
А я гризу, вхлаінаю зубів твоїх слiди,
Перлин, які відразу показуєш зі сміхом

***

З долонями так сплетеними спала, ніби на колінах
У недосяжні для очей моїх задивлена видіння
Плачеш крізь сон, тремтінням зляканого тіла
Благаєш про пильну поміч, про швидке збавіння

Плачем неситу Тебе до грудей пригортаю
А ти гоїшся в мені, ніби спрагла рана,
А я плач твій цілую, бедра, коліна, очі
І плече, і спадлу з рамена сорочку

Та ситий вуст Твоїх сплаканим віддихом,
Не питаю про зміст видив. Допіру з порання
Задаю ніччю темною стлумлене питання.
Відповідаєш без ладу – я слухаю з усміхом.

Три ружі

В сусідній студні ржавіє брязкіт відра.
В городі тиша. На квітах спить спекота,
З-поза зелені сiріє бік старого плота
Іскрить до сонця сук у плоті і шепка
Об воду з плюскотом ударила з-під відра

Spójrzmy przez liście na obłoki w niebie
I na promieni po gałęziach załom.
Zbliźmy swe dusze i pozwólmy ciałom
Być tym, czym wzajem pragną być dla siebie!
Spójrzmy przez liście na obłoki w niebie.

Woń róż, śpiew ptaków i dwie dusze znojne.
I dwa te ciała ukryte w zieleni.
I ten ład słońca wśród bezładu cieni,
I najcisze ciszy nagle, niespokojne.
Woń róż. śpiew ptaków i dwie dusze znojne.

A jeśli jeszcze – prócz duszy i ciała –
Jest w tym ogrodzie jakaś róża trzecia.
Której purpura przetrwa snów stulecia.
To wszakże ona też nam w piersi pała
Ta róża trzecia - prócz duszy i ciała

***

Kwapiły się burze,
Opóźnił się cud!
Powymarły róże
W cieniu twoich wrót.

O kulach przez błonie
Szedłem do tych róż.
Przyjść raz drugi po nie
Nie wolno mi już!

Po ciemku

Wiedzą ciała, do kogo należą,
Gdy po ciemku, obok siebie leżą!
Warga – wardze, a dłoń dłoni sprzyja –
Noc nad nimi niechętnie przemija.
Świat się trwali, ale tak niepewnie!...
Drzewa szumią, ale pozadrzewnie!...
A nad borem, nad dalekim borem
Bóg porusza wихrem i przestworem.
I powiada wicher do przestworu:
– Już nie wróć tej nocy do boru! –
Bór się mroczy, a gwiazdy weń świecą,

Погляньмо крізь листя на хмарки у небі
І на галузках промінчиків сонячних злам
З'єднаймо наші душі і дозволимо тілам
Тим бути, чим навзаєм прагнуть бути для себе!
Погляньмо крізь листя на хмарки у небі

Руж аромат, спів птахів, дві душі вогненні
І тіла два, заховані в гушавині зеленій
І той лад сонця посеред безладу тіней
І тиші настання швидке і неспокійне,
Руж аромат, спів птахів, дві душі вогненні.

А що коли, окрім душі і тіла,
Є в тім городі третьої ружі сила,
Якої пурпур переможе снів століття
Адже вона нам у грудях ясно світить –
Та ружа третя, крім душі і тіла!

***

Бурі поспішали,
Чудо скуте лінню!
Ружі повмирили
У воріт твоїх тіні

З костилем через луки
До руж ішов повільно
Прийди по них вдруге
Бо вже мені не вільно

В темноті

Знають два тіла, кому належать,
Коли в темноті обіч себе лежать
Вуста – вустам, рука руці сприяє –
Ніч над ними нехотя минає
Світло близько, але так непевно!..
Шумлять дерева, але позадревно!..
А над бором, над дaleким бором
Бог уже поруша вихром і простором
І говорить вихор до простору:
„Вже не верну я в цю ніч до бору!” –
Бір бурчить, зірки йому зоріють,

A nad morzem białe mewy lecą.
Jedna mówi: „Widziałam gwiazd losy!”
Druga mówi: „Widziałam niebiosy!» –
A ta trzecia milczy, bo widziała
Dwa po ciemku patające ciała...
Mrok, co wsnuł się w ich ściśliwe sploty,
Nic nie znalazł w ciałach, prócz pieszczoty!

Nad ranem

Śpisz jeszcze... Na twych rzęsach – skra drobna poranku.
Strachy śnią się twej dłoni – bo i drga, i pała.
Oddychaj tak – bez końca. Czaruj – bez ustanku.
Kocham oddech twej piersi, ruch śpiącego ciała.

Ile lat już minęło od pierwszej pieszczoty?
Ile dni od ostatniej upływa niedoli?
Co nas wczoraj – smuciło? Co jutro – zaboli?
I czy zbraknie nam kiedyś do szczęścia ochoty?

Przyjdzie noc o źrenicach zaświatowo łanich
I spojrzysz – i zabije... Polegniem – snem czynni...
Jak to? Więc musisz umrzeć tak samo jak inni?
Jak ci – choćby z przeciwnika?... Pomódlmy się za nich...

***

Com uczynił, żeś nagle pobladła?
Com zaszeptał, żeś wszystko odgadła?
Jakże milcząc poglądasz na drogę!
Kochać ciebie nie mogę, nie mogę!

Wieczór słońca zdmuchuje rozniętę
Nie te usta i oczy już nie te...
Drzewa szumią i szumią nad nami
Gałęziami, gałęziami, gałęziami!

Ten ci jestem, co idzie dolinę
Z inną – Bogu wiadomą dziewczyną,
A ty idziesz w ślad za mną bez wiary
W łez potęgę i w oczu swych czary –

A nad morzem чайки білії леліють.
Перша мовить: «Бачила всіх зір дороги»
Друга каже: «Бачила Небо, що від Бога»
І мовчить та третя, мовить не хотіла,
Що вона побачила два вогненні тіла...
Морок, який втиснувся поміж їх сплетіння
Знайшов єдино ласку в ніжному тремтінні!

На світанку

Спи ще... На твоїх віях –ніжна іскра поранку
Страхи сняться долоні – бо пала і тремтить
Дихай так – без кінця. Чаруй – безустанку
Люблю твій подих і рух тіла в сонну мить

Стільки ж літ минуло від першої ласки?
Стільки днів з останньої сплигло недолі?
Що було вчора сумом? Що завтра стане болем?
І чи забракне нам спраги до любовної казки?

Прийде ніч із позасвітним зором лані
Гляне – і заб'є... поляжемо в сонній тиші
Як то? Мусимо вмерти так само, як інші?
Як ти – хочби навпроти?... Помолімося за них....

***

Що вчинив я, що раптом блідою стала
Що шепнув, а ти все відгадала?
Як же мовчки позираєш на дорогу
Кохати тебе не можу, не можу!

Вечір сонячні здухує ниті
Не ті уста і очі вже не ті...
Дерева шумлять, шумлять над нами
Галузками, галузками, галузками!

Той для тебе я, що йде долиною
З іншою – Богу знаною дівчиною,
А ти йдеш услід за мною, без надії
В сліз потугу і в чар очей своїх мрійних

Idziesz chwiejna, jak cień, co się tuła –
Wynędzniata, na ból swój nieczuła –
Polną drogę zamiatasz przed nami
Warkoczami, warkoczami, warkoczami!

Lubię szeptać ci słowa...

Lubię szeptać ci słowa, które nic nie znaczą –
Prócz tego, że się garną do twego uśmiechu,
Pewne, że się twym ustom do cna wytłumaczą –
I nie wstydzą się swego mętu i pośpiechu.
Bezładnie się w tych słowach niecierpliwą wieści –
A ja czekam, ciekawy ich poza mną trwania,
Aż je sama powiążesz i ułożysz w zdania,
I brzmieniem głosu dodasz znaczenia i treści...
Skoro je swoją wargą wyszepczesz ku wiosnie –
Stają mi się tak jasne, niby rozkwit wrzosu –
I rozumiem je nagle, gdy giną radośnie
W śpiewnych falach twojego, co mnie kocha, głosu.

Йдеш, хитаючись, як тінь блукаєш –
Схудла, болю вже не відчуваєш –
Курну дорогу замітаєш перед нами
Ой косами, ой косами, ой косами!

Люблю слова тобі шептати...

Люблю слова тобі шептати, які ніц не значать –
Крім того, що пасують до твого усміху
Певні, що вустам твоїм до дна витлумачать
Не сором їм від хаосу й поспіху
Безладно в тих словах сплітаються новини
А я чекаю, цікавий їх буття, що поза мною
Аж їх сама складеш ти в казку із сувою
І звуком голосу даси їм змісту й сили...
Вустами швидко ти нашепчеш їх до весни
і стануть ті слова ясні, як вереск в цвіті
Вбираю серцем їх, бо вже не скреснуть
У співі голосу твого в кохання миті